

تظاهرات کارگران در فیلادلفیای آمریکا در حمایت از فلسطین

در تاریخ ۱۳ آوریل (۲۵ فروردین) بیش از ۲۰۰ تن از کارگران و اعضای اتحادیه‌های کارگری و دانشجویی در فیلادلفیا در حمایت از مردم فلسطین تظاهرات کردند. شعار اصلی تظاهرات این بود: «کدام طرف هستید؟ راهپیمایی کارگران در حمایت از فلسطین». این راهپیمایی در کلارک پارک فیلادلفیا آغاز شد و تا گاست روباتیک، مرکزی متعلق به دانشگاه پنسیلوانیا، ادامه یافت. این مرکز - گاست روباتیک - یکی از مسئولین اصلی تولیدکننده‌ی سلاح‌هایی است که از سوی اسرائیل در فلسطین استفاده می‌شود، و نیز سلاح‌هایی که ایالات متحده در مرزش با مکزیک مستقر کرده است.

این راهپیمایی تاریخی به ابتکار گروه همبستگی با فلسطین فیلادلفیا (PPC) برگزار شد و سازمان و گروه‌های دیگری از آن استقبال کردند: کارگران بخش سلامت، اتحادیه‌ی مستأجران فیلادلفیا، اتحادیه‌ی کارگران صنعتی فیلادلفیا، اتحادیه‌ی سیاه‌پوستان، اتحادیه‌ی کارگران خدماتی و حزب کارگران جهان.

معلمان، هنرمندان، راننده‌های کامیون، بازیگران تئاتر، کارگردان شهرداری، کارگران رستوران‌ها و کافه‌های کوچک هم به این راهپیمایی در همبستگی با فلسطین پیوستند.

جو، کارگر بازنشسته‌ی پُست، که نماینده‌ی حزب کارگران جهان بود می‌گوید که برگزاری این راهپیمایی در یک سال پیش ناممکن بود: «تنها پس از انتفاضه‌ی ۷ اکتبر [۱۵ مهر] بود که توجه بسیاری از ما به مبارزه برای رهایی و آزادی فلسطین بیشتر جلب شد. اینک فرصت‌ها و امکانات بیشتری برای بالا بردن سطح حمایت از فلسطین در میان کارگران وجود دارد. غالب نظرسنجی‌ها حاکی از آن است که اکثریت مردم - که ما کارگران باشیم - حامی آتش‌بس‌اند. بسیاری از کارگران خواهان پایان اشغال‌اند، اما ما نیاز داریم برای تبدیل این آگاهی به عمل، دست به سازمان‌دهی بزنیم - جهت بایکوت و تقویت جنبش تحریم. اگر ما کارگران متحد باشیم - چه در اتحادیه‌هایمان چه در هر جای دیگری - می‌توانیم تبلیغات پوشالی صهیونیست‌ها و ماشین جنگی ایالات متحده را خنثی کنیم، ماشینی که از مالیات‌هایی که ما می‌دهیم تأمین می‌شود.

یکی دیگر از شرکت‌کنندگان در این راهپیمایی که کتابدار بود گفت: «در ۷۵ سال گذشته شاهد پروپاگاندا‌ی اسلام‌ستیزانه‌ی زیادی از سوی ثروتمندان و اصحاب قدرت بوده‌ایم؛ این پروپاگاندا فقط معطوف به مردم فلسطین نبوده، بلکه معطوف به کل طبقه‌ی فرودست بوده است. آن‌ها به گونه‌ای رفتار و عمل می‌کنند که گویی هرآنچه ما کارگران برای آن کوشیده و جنگیده‌ایم به ایشان تعلق دارد. آن‌ها با پول ما جنگ راه می‌اندازند، حال آن‌که ما خدماتی چون کتابخانه و مدرسه و از این چیزها می‌خواهیم. چرا دانشگاه پنسیلوانیا باید درآمد‌های مالیاتی‌ای را که ما به آن‌ها می‌دهیم خرج تولید تجهیزات نظامی بکند؟»

کارگران رستوران‌ها و کافه‌های کوچک که خودشان از ۹ آوریل در اعتصابند می‌گویند: «ما به‌عنوان کارگران داریم قدرت کارگری خودمان را تجربه می‌کنیم، درست به همان‌گونه که فلسطینی‌ها دارند قدرت خودشان را تجربه می‌کنند.»

نایلا، پرستار، می‌گوید: «در آن‌جا چیزهای وحشتناکی در جریان است. بیماران بدون بیهوشی جراحی می‌شوند. بیمارستان را بمباران می‌کنند. این‌ها جنایات وحشتناکی است. آن‌جا نسل‌کشی در جریان است.»

در این تظاهرات، جمعیتی که راهپیمایی می‌کردند، اعلامیه‌هایی به مردم رهگذر یا ماشین‌ها می‌دادند. جمعیت مردم نسبت به این تظاهرات نظر مساعدی داشتند. رانندگان شیشه‌های ماشین خود را پایین می‌دادند تا اعلامیه‌ها را بگیرند. بعضاً اعلام همبستگی هم می‌کردند. دیگر کارگران بخش‌های بهداشت و سلامت هم در مصاحبه‌های خود به این موضوع اشاره کردند که اسرائیلی‌ها عامدانه مراکز درمانی را هدف حمله قرار می‌دهند. یکی از ایشان گفت: «چطور است که فلسطینی‌ها حتی وقتی به مراکز درمانی می‌روند هم جانشان در امان نیست، اما ایالات متحده سالانه میلیون‌ها دلار برای بهداشت و سلامت رایگان در اسرائیل هزینه می‌کند؟ آنان به جای بهتر کردن جاده‌ها و ایجاد شغل با دستمزد مناسب، پول ما را خرج تجهیزات جنگی جهت نسل‌کشی می‌کنند. اگر همه‌ی ما کارگران دست در دست هم دهیم می‌توانیم جلوی این اتفاقات را بگیریم.»

مایجوی عضو اتحادیه‌ی کارگران استارباکس و عضو PPC گفت: این که استارباکس نهایتاً مجبور شد مطالبات اتحادیه‌ی ما را برآورده سازد، نه از سر نیت خوب بلکه به سبب تحریم استارباکس بود. استارباکس از ما می‌خواهد لباس‌هایی با نشان حمایت از فلسطین نپوشیم، اما ما با قدرتمان به حرف آن‌ها گوش نمی‌دهیم. زیرا همبستگی ما کارگران فراتر است از محیط کارمان و به آن سوی مرزها تا حمایت از فلسطین می‌رود.»

در پایان، همگان در حمایت از فلسطین شعار دادند. بسیاری از PPC خواستند این تظاهرات را ادامه بدهد.

برگرفته از <https://www.workers.org/۲۰۲۴/۰۴/۷۸۰۸۷>